

Magyarmat

2011 október 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy közelmúltban elhangzott beszédében Orbán Viktor úgy fogalmazott, hogy „a devizahiteleseknek segíteni kell, mert az nem megy, hogy egy országban egymillió embert becsapjanak”.

Majd azt is hozzá tette, „világossá kell tenni, hogy Magyarország nem gyarmata senkinek sem, amit nem lehet

megcsinálni Bécsben, Berlinben, Párizsban vagy éppen Brüsszelben, az a magyarokkal szemben sem engedhet? meg”.

Nagyon világos, drámai mondatok ezek, ezért érdemes kicsit végiggondolni, hogy vajon mi lehet az oka ennek a még Orbántól is szokatlan szókimondásnak. A választ részben a miniszterelnöki beszéd további része adja meg. „Európa nagy bajban van” – folytatta Orbán Viktor –, „és ha becsukjuk a szemünket, az nem változtat a tényeken. Európán cs?dhullám söpör végig. Az a kérdés, hogy mi magyarok képesek vagyunk-e ett?l a cs?dhullámtól megmenteni magunkat. Ha nem fizetjük vissza az ország államadósságát, akkor holtunk napjáig másoknak fogunk dolgozni.” Kezdjük töprengésfüzérünket el?ször talán a gyarmat fogalmával. Bár mindnyájan úgy véljük, hogy természetesen tökéletesen tisztában vagyunk a gyarmat és gyarmatosítás szavak értelmével, azonban ez koránt sem biztos, hogy így van.

Az elmúlt évszázadok során ugyanis a gyarmatosítás fogalmához a többé-kevésbé nyílt birodalmi alávetés képei kapcsolódtak, pedig a gyarmatosítás lényege nem feltétlenül jelenik meg ilyesfajta alávetésben. A gyarmatosítás lényege els?sorban inkább az, hogy olyan globális „munkamegosztási” rendszer jön létre, ahol a nyertesek és vesztesek világa nagyjából mindig ugyanabból a körb?l kerül ki. És mivel senki sem szeret folyamatosan vesztes lenni, a lázadozó alávetettek féken tartásához van szükség az er?szak valamilyen formájára. A gyarmatosításra jó példa a konkvisztádorok kora, amikor néhány európai ország példátlan brutalitással egyszer?en kifosztotta az alávetett világot, tekintet nélkül tettének következményeire. Az els? egy-két évszázad során egész civilizációk semmisültek meg a hódítók kegyetlenkedése miatt. Ez az az id?szak, amikor – egy elemz? megfogalmazása szerint – a Nyugat buldózerrel járt almát szedni. A második szakaszban, f?ként India és Kína alávetése idején jelent meg a függés új eszközeként a kereskedelmi és földbérleti szerz?dések rendszere. A Nyugat itt mint a világkereskedelem „szabadságának” elszánt híve jelent meg. És amikor az alávetni szándékozott országok ráeszméltek a számukra el?nytelen szerz?dések pusztító következményeire, és tiltakoztak volna, akkor itt is megjelent a katonai kényszerít? er?. Ugye ismer?s? A harmadik szakaszban a Nyugat már egész adminisztrációs rendszerét kiépítette az alávetett helyi társadalmakban, kiegyezett a helyi kollaboráns elittel, és arra törekedett, hogy az általa alkalmazott er?szak csak ritka kivételként jelenhessen meg. És végül a 20. század második fele óta megsz?nt a közvetlen gyarmati alávetés, a katonai er? alkalmazására már csak elvétve kerül sor. Ám a globális

„szép új világ” er?forrás-áramlási rendszere továbbra is pontosan ugyanúgy m?ködik, mint eddig. Csak most már nem katonai er?vel kikényszerített kifosztás zajlik, hanem a kamat- és profitszivattyúk sokkal elegánsabb, de sokkal veszélyesebb rendszere m?ködik. „Ha nem fizetjük vissza az ország államadósságát, akkor holtunk napjáig másoknak fogunk dolgozni” – mondta már idézett beszédében a miniszterelnök. Aligha véletlen, hogy Orbán Viktor egyértelm? háborús retorikája az adósságot tekinti a legf?bb ellenfélnek, bár kicsit pontosítani kellene ezt a szóhasználatot. Az államadósság ugyanis nem maga az ellenfél ebben a háborúban, hanem a fegyver! Az ellenfél a globális pénzhatalmi rendszer, amelynek már a létét sem szabad feltételeznie annak, akinek kedves az élete, hisz mint tudjuk, ez puszta fantazmagória és összeesküvés-elmélet. És ez az ellenfél forgatja ellenünk végzetes sikerességgel az adósság fegyverét.

A másik pontosításra azért lenne szükség, hogy világossá tegyük: a küls? devizaadósság az elpusztításunkra használt csúcsfegyver, és nem általában az államadósság. Hogy mennyire így van, azt éppen maga Orbán Viktor mondja ki e beszédének már idézett els? mondatában. A devizahitelesek adóssága ugyan nem (nemzet)államadósság, megsegítésük mégis nemzeti ügy! A lassan negyven éve lezajlott tudatos küls? eladósításunk stratégiai célja ugyanis pontosan az volt a miniszterelnök szerint is, hogy „holtunk napjáig másoknak dolgozzunk”. Avatott kezek akkor végtelenített pénzszivattyút szereltek ránk, amely eleve lehetetlenné teszi, hogy olyan bels? társadalmi-gazdasági célt alkothassunk, amelynek hozadéka hosszú távon meghaladja a hitelért fizetend? kamatot. Azért, hogy soha ne lehessen visszafizetni. Bármilyen fájdalmas is belátni, a foglalkoztatás növelése és a gazdasági növekedés gyorsítása nem tud ezen segíteni. Azért nem, mert ezekhez is forrás kellene, és ezeket a forrásokat ugyanez a világot igazgató globális pénzhatalmi rendszer méri ki számunkra is, így aztán, ha volna is mib?l gyarapodni, annak hasznát kizárólag ez a gépezet fölözné le, és ezzel a kör bezárul. A magyar társadalom saját er?forrásaiból pedig azért nem lehet visszafizetni a küls? adósságot, mert ez a magyar társadalom fizikai megsemmisülésével volna egyenl?, hisz az egész lakossági vagyon összesen sincs akkora, mint a küls? devizaadósságunk. Akárhogyan is kerülgetjük tehát, a legkényesebb kérdés mégiscsak az, hogy a gyarmati függést folyamatosan újratermel? globális szuperstruktúra elleni háború áldozatait, kockázatait és mellékhatásait képes lesz-e elviselni a magyar társadalom.
Bogár László, magyarhirlap.hu

Ajánló